

*Mijn wereld,
mijn hart*

BOEK 1 IN DE WAANZINNIG VERLIEFD-SERIE

LIZZIE VAN DEN HAM & LYSE DU
CHAMP

Mijn wereld, mijn hart

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham & Lyse Du Champ

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave augustus 2022

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aan P, M en F: Bedankt voor jullie uithoudingsvermogen during the crazy years.

Aan I: You're the Ylva to my Aurora.

Aan J: Bedankt voor subtiele hints als 'schrijven, krenge' ;-)

Hoofdstuk 1

VOORJAAR 1969

Terwijl Krister rustig over het zandpad reed, zag hij haar lopen. Vanuit de verte zag hij haar verschijning. Met een sporttas die zwaarder leek dan zij zelf liep ze in de richting van het grote landhuis. Hij minderde vaart en draaide het raam van zijn auto open.

‘Hi Aurora,’ zei hij toen hij bijna naast haar reed.

Ze keek op en stopte.

‘Hé Krister!’ zei ze met een stralende lach. ‘Wat leuk!’

‘Insgelijks!’ antwoordde hij. ‘Wil je een lift?’

Het was nog zo’n twee kilometer lopen naar het landhuis. Ter plekke zouden de opnames plaatsvinden van het tv-programma Zomermuziek.

‘Ja, heel graag!’

Hij zette de motor uit en bekeek haar terwijl ze naast zijn auto stond; flared jeans, met subtiel geborduurde bloemetjes op de pijpen, een rood, nauwsluitend shirt en rode gympen. Haar haren vielen als een witgouden waterval over haar rug.

‘Zal ik je even helpen?’ vroeg hij, terwijl hij uitstapte. Hij pakte de sporttas van haar over en schrok even van het gewicht. ‘Wauw, wat sleep je allemaal mee, joh?! Bakstenen?’

Ze grinnikte kort. Het klonk een beetje giechelg en het deed hem denken aan de eerste keer dat hij haar op de radio had gehoord, zo’n anderhalf jaar eerder. De dj van zijn favoriete zender had haar gefeliciteerd en gevraagd of ze haar eigen liedje wilde aankondigen. ‘Ja, eh, oké... nou, hier ben ik dus: Aurora Stjärnblom met It Felt Like Love. Veel plezier!’

Hij herinnerde zich hoe charmant hij haar had vinden klinken; jong, sprankelend en met dat innemende lachje tussendoor.

‘Hé, dit is toch niet te doen als je zo’n eind moet lopen? Ik neem aan dat je met de bus bent?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei ze, ‘en het viel inderdaad een beetje tegen. Meestal helpen de jongens van de band, maar die zijn er nu natuurlijk niet.’

‘Heb je nog geen rijbewijs?’

‘Eh, jawel, ik heb een rijbewijs, maar geen auto...’

‘Oh, je meent het?! Is handig hoor, een auto...’

‘Ja,’ zei ze, ‘maar ik kan niet rijden.’

Hij lachte hardop en zette haar tas achterin de auto. ‘Dus je hebt een rijbewijs, maar je kunt niet rijden? Interessant...’

Vervolgens deed hij de achterbak dicht en liep naar de deur aan de bijrijderskant. Ze friemelde een beetje aan de ringen die ze droeg, keek toen op en kwam naar hem toe.

‘Dank je,’ zei ze, toen hij de deur voor haar openhield.

Terwijl ze instapte, rook hij een vleugje van het parfum dat ze droeg. Het was een heerlijk luchtje. Zachtjes deed hij het portier dicht.

‘Maar hoe moet ik dat zien?’ vroeg hij toen hij achter het stuur zat en optrok. ‘Heb je een imposante hoeveelheid crashes op je naam staan? Want daar heb ik niets over gelezen in de *Hit and Hot*, zal ik maar zeggen.’

Hij grinnikte en draaide zijn hoofd naar de zijkant om haar aan te kijken. Zij lachte echter helemaal niet. Even keek ze hem met grote ogen aan, maar toen wendde ze haar blik af. Oh, dit lag blijkbaar gevoelig...

‘Eh,’ begon hij opnieuw, ‘ik bedoelde het niet vervelend, hoor, het was gewoon een flauw grapje.’

De stilte die was gevallen, voelde ongemakkelijk. Hij ontweek even een kuil in het wegdek en keek haar kant weer op. Vanuit zijn ooghoek zag hij hoe ze met haar duim en wijsvinger tegen haar ogen drukte. Nee! Ze húlde toch niet?! Wat was er nu ineens aan de hand?

Hij hoorde haar diep inademen voordat ze hem aankeek. ‘Het is niet erg.’ Haar stem klonk enigszins hees. Ze boog naar haar handtas die ze voor zich had neergezet, haalde er een zonnebril uit en schraapte kort haar keel. ‘Het stond ook niet in de *Hit and Hot*,’ herhaalde ze zijn grap, ‘maar Jörgen zegt dat. Dus... en ik weet niet precies waarom.’

‘Oh, oké... En wie is Jörgen?’ vroeg hij, opgelucht dat ze weer wat zei.

‘Mijn, eh, vriendje, zeg maar.’

‘Hè?’ bracht hij uit, verbaasd over het feit dat het niet bekend was dat ze een relatie had en het feit dat juist haar vriendje zoiets zei. ‘En waarom dan? Heb je een ongeluk veroorzaakt?’

Hij hoopte maar dat hij niet teveel vroeg of aandrong, maar dit klonk als een raar verhaal en eigenlijk wilde hij er meer van weten.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, dat niet. Ik weet het eigenlijk niet...’ Kort haalde ze haar schouders op in een soort verontschuldiging gebaar. Ze plantte de zonnebril, die ze net had opgezet, in haar haren en keek hem aan alsof ze hem stimuleerde door te gaan met vragen stellen.

Zelf wist hij niet zo goed wat hij moest doen. Deze situatie had hij niet zien aankomen. Binnen vijf minuten nadat ze elkaar voor de eerste keer hadden ontmoet, had hij een heel ander beeld van het meisje met de grappige lach gekregen. Zo vrolijk als ze had gekeken toen ze hem gedag zei, zo gespannen was haar blik nu.

Hij trok zijn wenkbrauwen op, richtte zijn ogen weer op de weg en dacht na over wat hij kon zeggen. ‘Maar heeft hij gelijk? Een mening is ook maar een mening, hè?’

‘Ik weet het niet,’ zei ze zachtjes. ‘Ik heb één keer in zijn auto gereden en toen werd ik onwijs zenuwachtig omdat hij steeds zat te commanderen. Maar ik heb geen ongeluk veroorzaakt.’

‘Nou, dan zal het toch allemaal wel meevallen, vermoed ik?’

Ze knikte kort en keek naar buiten.

‘Hoelang heb je je rijbewijs al?’

‘Eh,’ begon ze, terwijl hij haar zag rekenen in haar hoofd, ‘het is nu begin mei... eh, vijf maanden dan... Eind november reed ik af. Ik ben trouwens wel in een keer geslaagd.’

‘Nog geen half jaar? Ja, maar hallo, hé! Mag je even ervaring opdoen? Weet je zeker dat hij geen grapje maakte?’

‘Ja.’

Heel apart dit, schoot het door hem heen.

Wat bezielde die vent? Of moest hij Aurora nog leren kennen en zat er een heel ander persoon onder haar façade? Naar aanleiding van de interviews die hij zowel gelezen, gehoord als gekeken had, had hij toch echt het idee dat ze sympathiek en heel normaal was. Zonder kapsones of verborgen agenda’s. Het leek tussen die twee gewoon niet helemaal tof te zitten.

‘Nou, ik denk echt dat je kunt autorijden als je in één keer slaagt. En als je wilt, kunnen we een keer in de omgeving hier een rit maken. Het is hier rustig, niet zoals in Stockholm, en iets verder weg ligt Falun. Ben je daar wel eens geweest?’

Ze schudde haar hoofd en keek hem aan.

‘Vlakbij Falun ligt het woonhuis waar Carl Larsson heeft gewoond. Je weet wel, die kunstenaar. Het is tegenwoordig een prachtig museum waar je een idee krijgt van hoe hij daar werkte en woonde met zijn gezin. Een aantal familieleden helpt ook nog met het onderhoud van de plek en het is echt iets wat je gezien moet hebben. Ik neem tenminste aan dat jullie thuis ook een koektrommel of placemat hebben met werk van de goede man erop?’

‘Ja we hebben inderdaad een koektrommel van hem! Serieus!’

‘Zo zie je.’

Hij keek naar rechts en zag hoe ze ontspannen lachte; een rij prachtige tanden, een opvallend mooi profiel en knalblauwe ogen.

‘Zullen we er een keer heen gaan?’ vroeg hij. ‘Jij rijdt.’

‘Ja, nou, dat laatste weet ik niet, hoor...’

En weer viel ze stil.

Na een paar minuten zag hij het witte landhuis liggen. Het lag helemaal afgelegen, omringd door bomen en weilanden en was zodoende een prachtige plek voor de opnames.

‘Hé, zie jij wat ik zie?’ vroeg hij, wijzend naar het oude, statige gebouw, dat nu was omgevormd tot hotel.

‘Ahhh, wauw!’

‘Ja, het is inderdaad prachtig, zo met de zon door de bomen en al dat groen. Super! Heb jij ook zin in de opnames?’

‘Ja, onwijs! Ik vind het echt gaaf dat ik gevraagd ben!’

‘Ik ook, echt leuk!’ antwoordde hij. ‘En, trouwens, ik heb me er even in verdiept, maar weet je dat je de allerjongste deelnemer *ever* bent?’

Hij keek haar aan en zag dat ze licht bloosde. ‘Echt?’

‘Ja! Tot op heden hebben ze alleen maar met twintigplussers gewerkt, maar blijkbaar vonden ze dat ze niet meer om je heen konden.’

Dat laatste vond hij overigens meer dan gerechtvaardigd. Ze was, met haar zelf gecomponeerde muziek en glasheldere stem, de raket van de afgelopen anderhalf jaar.

Ook hij werd destijds onmiddellijk door *It Felt Like Love* gegrepen. De manier waarop ze, toen als zeventienjarige, emoties wist over te brengen met haar stem, was ongekend. Hij kreeg er acuut kippenvel van en dus ging hij, net als de rest van Zweden, op pad om haar eerste single te kopen. Het had niet lang geduurd voordat ze haar eerste nummer één te pakken had.

Kort daarna was ze ineens overal: op aanplakbiljetten, op covers van tijdschriften en op tv. En nu zat ze in deze special, wat betekende dat je ertoe deed in de muziekwereld.

Zelf vond hij het ook een enorme eer dat hij gevraagd was. Al een aantal jaar had hij gehoopt een uitnodiging te krijgen, maar over het algemeen werkten ze eerder met soloartiesten dan met bands.

Zodoende werd hij inderdaad pas gebeld toen zijn band, die hij zo'n zeven jaar geleden had opgericht met twee studievrienden,

een pauze nam en hij, in z'n eentje, een hit scoorde met *My Whole World Is Falling*. Het werd zijn allereerste nummer één, een hoogtepunt dat hij zelfs met zijn band The Sing-Alongs niet had beleefd. Aurora, zeven jaar jonger dan hij, had er inmiddels al drie...

Zodra ze aankwamen, herkende hij de andere artiesten die waren uitgenodigd. Annika Svensson, Lisa Hansell en Sven Nymark. Het was de bedoeling dat zij met z'n vijven de nieuwste editie van Zomermuziek tot een succes zouden maken. Hij stapte uit en zag hoe Sven naar Aurora's kant toeliep om haar deur te openen. 'Hé, hallo, Aurora! Wat leuk je weer te zien!'

'Hi!' zei ze, terwijl ze hem omhelsde.

Aurora stelde zich voor aan Annika en Lisa en vervolgens kwam Bosse Nilsson aangelopen. Hij was tijdens dit project zowel de regisseur als de opnameleider.

'Mijn club is compleet!' zei Bosse. 'Welkom allemaal. Ik ben ontzettend blij dat jullie er zijn en heb heel veel zin om een mooie special neer te zetten. Krister en Aurora, Ulla zal jullie je kamers even wijzen, loop maar met haar mee.'

Even later plofte Krister op bed in zijn kamer. Samen met Aurora zat hij op de bovenste verdieping van het gebouw. De oude binten waren zichtbaar in het plafond en vanaf het balkon was het uitzicht prachtig. Terwijl hij vanaf zijn bed naar buiten keek, schoot hij ineens omhoog. Hij rolde naar de andere kant van het bed, greep naar de telefoon en draaide haar nummer.

'Hi birthday girl,' zei hij, zodra ze opnam.

'Big bro! Hi! Je bent me niet vergeten!'

'Nooit!' zei hij. 'Gefeliciteerd, zussie, en zo mooi op tijd ook. Vorig jaar was je toch ook op deze datum jarig?'

'Zeikerd,' grinnikte Ester aan de andere kant van de lijn.

'Maar heb ik gelijk?' drong hij aan.

'Ja, ja,' lachte ze.

'Mooi. Heb ik graag.'

Hij draaide zich op zijn rug en schoof even heen en weer totdat hij lekker lag.

'Waar zit je trouwens?' vroeg Ester. 'Ik kan het soms niet meer bijhouden.'

‘Ik ben net aangekomen in Karlstad, voor de opnames van Zomermuziek,’ antwoordde hij, terwijl hij zeven balken telde vanaf het bed tot aan de deur van de badkamer.

‘Oh, is dat nu? Wat cool!’ riep ze uit. ‘En heb je Aurora al ontmoet?’

‘Ja,’ zei hij, ‘ik heb haar kort gesproken.’

‘En hoe was dat?’ vroeg Ester.

Hij dacht even na.

‘Het was maar kort,’ zei hij. ‘Ik heb haar een lift gegeven, de laatste paar kilometer en ze lijkt me heel aardig. Ze had alleen net iets vervelends meegemaakt en was daar een beetje van streek over, dus ze was niet zo vrolijk. Maar wat ga je vanavond doen?’

‘Vanavond niet zo heel veel,’ antwoordde ze.

Vervolgens vertelde ze dat hun ouders zouden langskomen en vroeg ze hem om een makkelijk recept.

Hij moest even in zijn geheugen graven naar iets wat - zoals zij vroeg - geen enkele moeite kostte en herinnerde zich vervolgens een pasta die hij zelf ook vaak maakte. ‘Dit recept kan bijna niet mislukken. Zelfs jij kunt het!’

Ester lachte. ‘Hmmm, het klinkt alsof het te doen is. Ik zal het proberen en laat je weten of papa en mama nog leven na afloop.’

‘Je kunt altijd nog een ei bakken,’ zei hij.

Na een tijdje legde hij de hoorn op de haak. Het was stralend weer en waarschijnlijk zou het de komende tijd zo blijven. Eigenlijk had hij helemaal geen zin om nu zijn tas uit te pakken. Hij sprong op en besloot iets te gaan drinken op het terras van het hotel.

Hoofdstuk 2

‘Hé Krister!’ hoorde hij iemand roepen, toen hij even later het terras opkwam. Vlak voor hem, aan een tafeltje, zag hij Sven zwaaien.

‘Hé!’ zei hij, terwijl hij naar Sven toeliep. ‘Hoe is het? Leuk om hier te zijn, hè?’

‘Zeker! Ik heb er zin in. Kom, dan drinken we even wat. Biertje?’

‘Nee, doe maar een espresso.’

Krister schoof een stoel aan Svens tafel naar achteren en ging zitten.

‘Hoe gaat het met je? Het is zo lang geleden dat ik je voor het laatst gesproken heb,’ zei Sven.

‘Ja, inderdaad, maar het gaat goed, hoor. Er is niet heel veel nieuws onder de zon. De Sing-Alongs hebben nog steeds een pauze, omdat Hasse net vader is geworden, maar ik heb er niet zoveel last van. Eigenlijk heb ik het even druk als normaal. Ik treed nu alleen iets minder op.’

‘Heb je het komende zomer rustig?’ vroeg Sven, die twee espresso’s bestelde toen de ober hem eenmaal zag.

‘Nee, in de zomer heb ik het vrij druk,’ antwoordde hij. ‘Ik merk vooral dat het de komende maand wat stiller is op dat gebied.’

Maar los daarvan krijgen Olof en ik veel aanvragen om materiaal te leveren en dat kost ook veel tijd.'

Sven keek hem serieus aan. 'Maar het is dan ook fantastisch wat jullie samen schrijven! Eerlijk is eerlijk!'

Krister merkte dat hij een beetje bloosde. 'Dank je wel,' zei hij. 'Het werkt ook super prettig met hem. We zitten eigenlijk gewoon uren te jammen, totdat we opeens iets horen wat onze aandacht trekt en dat werken we uit. Het gaat heel relaxed, maar het is natuurlijk leuk dat het zo in de smaak valt. Daar doe je het toch voor.'

'Is *My Whole World Is Falling* nou ook van jullie samen?'

'Ja, zeker,' antwoordde Krister. 'Het was niet echt voor iemand in het bijzonder geschreven, we hadden het nummer gewoon ineens te pakken. Na een tijdje dacht ik 'waarom neem ik het zelf niet op' omdat ik het leuk vond om weer eens aan die kant van de studio te staan. Ik ben zoveel meer met de productie en het componeren bezig nu de Sing-Alongs even niets doen. En het bleek een schot in de roos.'

'Ja, een "eentje" is nooit weg, natuurlijk,' lachte Sven, 'maar even tussen jou en mij, hoe combineert Olof dat allemaal? Hij is toch ook nog steeds pianist bij de Music Stars? Hij moet het idioot druk hebben...'

Krister bedankte de ober die de koffie kwam brengen en wendde zich daarna weer tot Sven.

'Ja, precies. En hij heeft het inderdaad te druk. Daarom laat hij de productieklussen bij mij. Komende tijd gaat hij natuurlijk ook weer heel veel openluchtconcerten geven met de Music Stars, dus hij moest ergens iets loslaten.'

'Gaan de Music Stars nog lang door, denk je? Ik hoor veel geruchten,' zei Sven.

Krister draaide zijn stoel, zodat hij wel in de zon zat, maar er niet in keek. 'Ik ken de ins en outs niet helemaal,' zei hij, 'maar sinds hun zanger verloofd is, gaat het allemaal wel wat lastiger. Die verloofde bemoeit zich met allerlei dingen, zo schijnt het. En hun gitarist trekt dat dan weer niet. Olof zegt er niet zoveel over. Waarschijnlijk omdat het hem niet heel erg boeit. Dat wil zeggen, hij zou het wel

jammer vinden als het ophield, maar hij heeft zat werk. Iedereen wil hem hebben, dus tja...'

'I see,' zei Sven, terwijl het Krister opviel dat hij ergens anders naar keek.

Krister draaide zich om, om te zien waar Sven ineens door was afgeleid. Aurora liep over het terras hun richting op. Ze was blijklaar ergens naar op weg, want ze bleef niet staan. Glimlachend zei ze gedag.

Ze zeiden 'hallo' terug en keken elkaar weer aan.

'Kijk, ik ken haar niet ontzettend goed, hoor,' begon Sven, 'maar als je het over echt talent hebt, komt haar naam toch wel als een van de eersten bij me boven!'

Krister keek nog even achterom.

'Ze blaast echt iedereen omver, die jongedame!' vulde Sven zichzelf aan.

Krister glimlachte en keek Aurora na. 'Echt heel vervelend om naar te kijken is ze ook niet per se,' zei hij.

Sven lachte hard. 'Nee, niet per se, nee.'

Krister nam een slok van zijn koffie en draaide zich weer om.

'Hé, vertel me even over de kleintjes, hoe gaat het met ze?' vroeg hij vervolgens.

Sven begon te stralen. 'Oh, *don't get me started*. Dan zitten we hier morgen nog!'

'Ik hoor het graag, Sven!' zei hij. 'Morgen moet ik werken, maar nu heb ik echt wel even tijd.'

Hoofdstuk 3

De volgende dag was Krister om acht uur de enige die nog aan de ontbijttafel zat. De meeste mensen waren om zeven uur naar beneden gekomen, net als hijzelf. Nu was iedereen zo'n beetje naar z'n kamer terug, omdat er om negen uur opnames zouden beginnen. De mensen van de crew moesten nog van alles regelen en opbouwen voor ze konden starten.

Hij had gehoopt Bosse tegen te komen, maar dat was helaas de enige van de hele club die hij niet had gezien.

Op het moment dat Krister besloot het op te geven, zag hij hem ineens van de trap komen. Hij stond op en liep op hem af. 'Hi Bosse. Heb je misschien even een momentje?'

Bosse keek op en liep tegelijkertijd door naar de buffettafel. 'Krister, vertel, wat kan ik voor je doen? Ik pak even koffie en een broodje ondertussen. Ik heb boven wat ideeën zitten uitwerken en daardoor was ik later.'

'Ah, ja, op die manier. Ik vroeg me al af waar je zat,' antwoordde Krister, terwijl hij achter hem aanliep.

'Wat heb je op je lever, jongen?' vroeg Bosse toen hij bij het ontbijtbuffet stond te twijfelen tussen een kaneelbroodje en een croissant.

'Nou, die scène met Aurora eigenlijk,' antwoordde Krister.